FOOTBALL

România a învins Grecia cu 5-2 (2-1)

Echipa noastră natională a avut cel mai bun compartiment în înaintare

ASPECTE

Eri s'a inaugurat Balcaniada. Augurii ne-au fost mai mult decât favorabili. Am luat-o bine...

De altfel publicul nostru a dat eri dovadă de un «flair» demn de Sherlock Holmes. A mirosit victoria și totuși a venit la pomul lăudat cu sacul încărcat ca să nu ne intre prea multe goaluri...

Dacă rezultatul optimist, scontat de toată lumea, s'a realizat întocmai, s'a înregistrat și o surpriză. Peluzarii, acei cari au fost «Stan pățitul» la România — Jugoslavia, au fost prudenți de data aceasta, instalându-se solemn la peluză dela 9 dimineața. Toți aceștia au avut o mare surpriză. La ora 5 post meridian se găseau locuri pe alese.

Surpriză — mai neplăcută — au avut și cei dela «bursa neagră» cari au văzut negru în ochi când s'au trezit la ora 4 cu buzunarele pline de bilete. Bursierii «negri» alergau disperați, țipând cât îi ținea gura:

— In preț de cost! In preț de cost!...

Crahul speculanților și imensul loc viran dela peluza populară, s'au datorat vântului. Un vânt rece, tăios, ca într'o zi de Noembrie.

Temperatura era atât de scăzută, încât Geo Haniotis, cel mai simpatic gazetar străin dintre cei veniți la Balcaniadă, a băut șase coniacuri, cu riscul de a-și pierde locul. Căci, într'adevăr, era riscant să părăsești masa presei la care se instalase pe lângă gazetari minori (14 ani), reporteri la reviste de cinematoraf și cronicari filatelici, lume care nu avea comun cu presa decât faptul că dă 3 lei pe o «gazetă». Sau, mai comod. In fața unui loc rezervat lui Pipernicitos dela ziarul Cutare, o domnișoară, cu nasul borcănat, își îngropa în pudră ridurile.

Nici o mirare deci că gazetarii veritabili stăteau cocoțați pe spetezele scaunelor ocupate de filateliști. Controlorul Onef-ului nu-i lăsa însă nici acolo:

— N'aveți voie să stați în picioare!

Muștarul d-lui Radu Ottulescu a făcut un triplu salt:

— Păi bine, dom'le, n'ai vrea să las picioarele acasă, ca să stau aici în mâini, ca acrobații!...

Muzica militară, compusă din ostași îmbrăcați după ultimul jurnal, a atacat imnul regal. Toată lumea în picioare, soldații înlemnesc, ofițerii salută. Venise... ministrul Suediei.

— S'au ars ăia cu muzica! exclamă cineva.

— Cu chibrituri suedeze, complectează un altul.

Echipele Bulgariei, Greciei și României, cu drapelele respective și cu muzica militară în frunte, defilează prin fața mulțimii. Apoi jucătorii se alinează înaintea tribunei, unde aveau să primească o voinicească strângere de mână din partea Marelui Voevod Mihai.

Inaltul vlăstar regal declară - la microfon — Balcaniada deschisă.

Insfârșit, avionul care trebuia să sosească la matchul România—Jugoslavia a ajuns cu bine deasupra Onef-ului, svârlind cu precizie mingea pe teren.

mere. Cum face să le'mpartă exact?

— ?!?!

— Face compot!

Toată lumea e optimistă. Se merge la sigur.

Hârțuelile au început din nou. D. Bauwens, volens-nolens, trebuie să recunoască un goal marcat de Schwartz. Pentruca, după câtva timp, să fie din nou în aceiași neplăcută postură.

Dobay, Bodola și Simeonidis și-au satisfăcut și ei gelozia, marcând câte un goal. Chiar cine nu e contabil expert, poate trage concluzia că România a câștigat.

Jucătorii sunt luați pe brațe. D. Hațiegan s'a trezit și dânsul cu câteva capete mai înalt, biroul federal a săltat cu câteva etaje, iar publicul e în slava cerului.

Inaugurarea Balcaniadei coincide cu o bună inaugurare a «Săptămânii vinului».

Arbitrul german Bauwens și-a făcut intrarea pe teren. Un spectator c îngrijorat:

— Să nu-l persecute pe Schwartz!

Gazetarii nici nu și-au scos stilourile, și Bodola a marcat. Publicul nici n'a avut timp să se entuziasmeze, d. Bauwens e năucit, iar grecii au început să dârdâie. Probabil că, obișnuiți cu clima dela Naxos, au înghețat din cauza vântului și a lui Bodola, care i-a lăsat... rece.

S'au desmeticit însă și au început să-i dea târcoale lui Pavlovici. L-au pisat atâta, până când nu a mai putut rezista, și i-a cedat lui Vazos.

In tribună o doamnă se interesează:

— Dece-a venit d. Tilea cu joben?

— Azi se inaugurează Balcaniada!

— Și «Săptămâna vinului», amintește Costel Rădulescu.

— Apropos de «Săptămâna vinului». Ministrul agriculturii le-a oferit toate felurile de vin.

— Să nu se fi îmbătat grecii!

— Nu s'au îmbătat, că au venit cu Delighianis... care bea cât zece.

Scorul, nu prea strălucit, nu retează totuși buna dispoziție. Anecdotele își urmează cursul lor normal.

— Am una fără barbă!

— Treci!

— O doamnă are 30 de ani, soțul ei 35, iar fata 12. Cum o cheamă pe servitoare?

— Lenuța!

— Maria!

— Gica!

— Inexact. O cheamă... cu soneria.

Unul dela tribuna G. nu se lasă mai prejos:

— O mamă are șapte copii și cinci

A. Nol

După match, publicul — entuziasmat — înconjură pe echipierii români

Considerațiuni

Am așteptat matchul Grecia—România cu foarte multă încordare. Evident, nici o clipă nu ne-a părăsit optimismul. Am crezut în victorie. Presupuneam chiar o victorie la scor, — așa cum s'a întâmplat dealtfel. Am crezut în rezultat, tot așa cum am avut clar în fața ochilor un rezultat favorabil în matchul cu Jugoslavia de Dumineca trecută, cum prevedem un rezultat bun și în matchul de Dumineca viitoare.

Am fost totuși sub... presiune. Mai mult ca Dumineca trecută. Și, probabil, mai puțin ca Dumineca viitoare.

Dece ? Dece tocmai în matchul cu Grecia, cu cel mai slab adversar din acest turneu, această încordare, această îngrijorare, care în fapt ascundea neliniște, teamă ?..

Vedeți dvs., gazetarul obiectiv, care scrie ce vede și crede ce scrie, care nu se lasă influențat de părerile altora și care nu se ascunde în spatele unor anume interese, este într'o situațiune foarte neplăcută atunci când trebuie să-și recunoască greșeli, să-și dea seama că s'a înșelat, că greșit a apreciat și a cântărit priceperea și atenția lui.

Dumineca trecută, după matchul cu Jugoslavia, am făcut unele afirmațiuni atât de diferite de cele ale confraților noștri, cu rare excepțiuni ale aproape tuturor confraților noștri, încât, treptat, am început să ne îndoim de însăși credințele noastre.

— Dacă îți spun mai mulți că ești beat nu te duci să te culci?.., — am început a ne întreba, zi cu zi, după citirea tuturor acelor cronici pesimiste, negre, compătimitoare, cari au urmat victoriei noastre asupra Jugoslaviei.

Dar noi credem în aprecierile noastre. Nu, oricât vom constata că marea majoritate a părerilor sunt în flagrant dezacord cu opiniunile noastre, noi nu ne putem lăsa influențați. Am văzut în matchul cu Jugoslavia că echipa României știe football. Am văzut-o... Am văzut că înaintarea, mai ales înaintarea, este de o eficacitate de pătrundere cum rar a avut echipa națională. Am văzut, însfârșit, că echipa noastră nu poate fi comparată adversarelor ei balcanice — pe cari le cunoaștem destul de bine și în zilele lor rele și în zilele cele mai bune.

— Nu, echipa României nu poate p'erde Balcaniada !...

Cu această concluzie am părăsit la 10 Mai O. N. E. F.-ul.

Am revenit însă la 17 Mai cu teamă.

— Și dacă ne-am înșelat? Dacă au avut toți ceilalți, cei mulți, dreptate? Dacă au văzut mai bine cei cari au susținut că echipa României a câștigat Dumineca la întâmplare, pentrucă e o echipă de murături, sau așa ceva?...

Vedeți, începusem să avem teamă. Din fer'cire, faptele au dovedit că dreptatea a fost de partea noastră. Că echipa e bună, că știe să joace că știe [illegible] tuită. Desigur, cu unele excepțiuni.

Ad'că tocmai cu acele excepțiuni pe cari le ceream înlocuite Duminica trecută și care vor fi, fără îndoială, înlocuite acum. Abia acum. Dar despre aceasta mai la vale.

Deocamdată să ne afirmăm satisfacția că a triumfat punctul nostru de vedere, că echipa a fost menținută și că s'a dat astfel posibilitatea footballului românesc să recolteze o nouă — și, puteți fi siguri prețioasă — victorie internațională.

Marele public, massele, au fost — avem impresia — alături de noi. Massele au instinctul sănătos, judecata lor e clară, e simplă. Ele vor această satisfacție atât de intensă care este victoria pe tărâm internațional. O caută. O cerșesc Când le este oferită, nu mai încap critici. Evident, massele nu știu prea multe.

Dar dece să li se întunece o satisfacție pe care au gustat-o din plin?

Ciudat este însă altceva. Că acei cari au agitat problema echipei naționale n'au fost — de astădată — ghidați de o concepție în care nu cred și pe care o agită numai ca pe o diversiune: problema naționalizări echipei reprezentative. Ci așa, din dorința de a fi mai altfel atât toată lumea. Dacă ești altfel decât massa și dacă poți răspândi această originalitate prin intermediul tiparului, devii un om interesant. Ești aprobat poate. Sau ești viu criticat. Dar, în general, se vorbește de tine. Ca atare, ești un cineva.

Problema a fost pusă însă altfel:

— Echipa cea mai bună. De acord. Dar ascultați-mă pe mine, eu vă ofer soluția celei mai bune echipe. Voi? Habar n'aveți.. Cu echipa pe care ați făcut-o mergem la înfrângere sigură.

Asta au spus-o unii înainte de 10 Mai.

Dar echipa a câștigat. A câștigat — e drept — greu. Adversarul nu era însă un oarecare. Era excelentul team al Jugoslav'ei. Era echipa despre care opinia publică internațională are o părere cel puțin la fel de bună ca aceia despre echipa noastră.

Și atunci, acei cari — sub semnătură — se declaraseră acum două săptămâni pentru echipa cea mai bună fără deosebire de originea etnică a jucătorilor, au întors-o. Și au fă[illegible]t apel — de astădată fără semnătură.. — la refren:

— Echipă curat românească, domnilor!...

Cu aceștia nu vom discuta. Părerile lor nu valorează, căci înșiși cei ce le emit nu cred în ele.

Naționalizarea echipei

Se poate însă discuta cu acei cari, dintru început, au pus problema românizării, fără să se intereseze dacă această echipă putea avea sau nu șanse în matchurile internaționale din acest sezon. Căci pe aceștia nu-i interesă dacă echipa României va pierde sau va câștiga. Va câștiga? Va fi foarte bine. Va pierde? Nu va fi nici un cataclism. Va pierde o echipă strict românească, o reprezentativă autentică a națiunei române.

Cu aceștia — după cum spuneam — se poate discuta. Sunt oameni sincer intenționați, oameni cari au un principiu și cred cu entuziasm în el. Cu oamenii aceștia e bine să se discute. Poate că au ei dreptate. Poate că se înșeală. Discuția e însă bună, căci poate aduce o lumină.

Așadar, să continuăm o discuție pe care am început-o săptămâna trecută. Am fost de părere că bine a făcut comisia de selecție când a găsit inoportună pentru moment formula limitativă «8+3».

Avem convingerea că această formulă nu corespunde construcției democratice a acestei țări, nu corespunde mai ales intereselor ei naționale. Națiunea română cuprinde cinci milioane minoritari. Depinde de politica statului român de a face pe acești minoritari — acolo și atât cât se poate — să se încadreze aspirațiilor acestui neam. Vei fi tolerant cu minoritățile, ți vei dovedi prietenie, ele își vor da seama că e mai bine la tine, vor răspunde cu prietenie prieteniei tale.

Pe noi nu ne interesează aspectul pur politic al chestiunei. Il vom raporta deci la ce ne interesează, la sport.

Dacă curentele naționaliste își au justificarea lor în viața popoarelor, în sport această disciplină nu are ce căuta. Sportul este prin însăși esența lui o mișcare de apropiere între popoare, și de denivelare socială. Face sport lucrătorul alături de aristocrat. Regele Gustav alături de un funcționăraș oarecare.

Pe terenul de sport, omul își pierde personalitatea lui de toate zilele. E un atlet, pur și simplu. Fie că e doctor, fie că e potcovar. Fie că-l cheamă Crețeanu, fie că se numește Beke.

Dar echipa națională? Echipa națională este o selecțiune a celor mai buni sportivi dintr'o țară. Selecționata care a învins Iugoslavia și Grecia este selecționata celor mai buni jucători profesioniști de football din România. Și-a făcut datoria această selecționată? Putem spune răspicat: da. Felicitări deci echipei reprezentative.

Inaintarea română cei mai bun compartiment

Și acum să ne ocupăm de matchul de eri.

Echipa României a câștigat — nu chiar atât de ușor cum o arată scorul — împotriva Greciei. Spune ceva acest rezultat? Desigur. Cine a urmărit evoluția echipei grecești, cine a apreciat la justa lui valoare jocul furnizat de amicii noștri balcanici, nu va contesta importanța acestei victorii.

Adversarii noștri s'au arătat în progres și ne-au trimis o echipă cu care footballul românesc se poate încă măsura. Deaceia, victoria atât de categorică a echipei noastre trebue să bucure.

Meritul victoriei nu revine însă întregei echipe. Compartimentul slab compartimentul pe care l-am criticat și Dumineca trecută — cel intermediar — a jucat eri de o manieră îngrijorătoare. Vintilă a fost deadreptul ridicol. Iar Szanislo nu a corespuns nici de departe așteptărilor. Doar Eissenbeisser a avut un aport — în orice caz mai puțin valoros ca Dumineca trecută — în obținerea victoriei.

Performanța trebuie pusă în sarcina înaintării care s'a dovedit fericit alcătuită. Formată din cinci technicieni desăvârșiți, de elemente cu o deplină cunoaștere a jocului de football, înaintarea a marcat cinci goaluri, a trimis de două ori balonul în bară și și-a creiat nenumărate situații de goal, cari doar datorită unei neșanse exasperante nu au fost realizate.

Cât privește apărarea, deși n'a fost ajutată de halfi, a jucat așa cum ne puteam aștepta să joace. Fără greșală.

De subliniat deasemeni moralul sănătos al echipei, dorința ei evidentă de a realiza o victorie cât mai frumoasă.

Jucătorii români cei mai buni au fost: Albu, Burger, Schwartz, Bodola și Beke. Aproape la fel de buni Pavlovici, Ciolac și Dobai. Cei mai slabi: Vintilă și Szanislo.

Grecii

Grecii au făcut o partidă foarte curajoasă, dovedind o condiție fizică excelentă, un suflu inepuizabil și o omogenitate surprinzătoare. Au fost mereu periculoși, dar s'au impus mai ales prin apărarea excelentă pe care au făcut-o. Cei mai buni jucători au fost Rimbas, Chrisofopulos, Papadopulos, Delighianis, Vazos și Simeonides.

*

Matchul s'a jucat în prezența a 20.000 spectatori, cari au aplaudat entuziaști victoria echipei române și a fost arbitrat de celebrul arbitru german dr. Bauwens care a reușit performanța de a se face nevăzut și nesimțit pe teren.

ST. B.

Clasamentul Cupei Balcanice

România	1	1	0	0	5:2	2
Bulgaria	0	0	0	0	0:0	0
Grecia	1	0	0	1	2:5	0

Nu putem fi decât mulțumiți...

de Geo Haniotis

Intr'un match trebuie să existe un învingător și un învins. Noi suntem învinșii. Dar avem inima ușoară că jucătorii noștri au făcut tot ce le-a stat în putință pentru a nu fi învinși.

Mai presus de toate avem însă satisfacția că matchul s'a desfășurat într'o atmosferă foarte sportivă, ceeace nu constitue desigur un câștig neglijeabil. Atmosfera unui match este o chestiune la fel de importantă ca și rezultatul technic și am fost mulțumiți să constatăm că jucătorii români ca și publicul bucureștean au câștigat la fel de mult cu atitudinea lor sportivă și amicală cât au câștigat cu noua lor victorie.

Rezultatele technice marchează un efort de moment care se uită a doua zi, în timp ce partea morală constitue suportul pe baza căruia se poate ajunge la țelurile superioare ale sportului. Din acest punct de vedere, România a reușit o foarte frumoasă victorie. Și iată dece noi, învinșii de eri, avem această mare consolare de a fi întâlnit pe români și de a fi suferit o înfrângere technică într'o atmosferă atât de sportivă.

In ce privește detaliile jocului, trebuie să spun că echipa română a meritat pe deplin victoria, dominând cea mai mare parte din timp. Echipa noastră, a jucat mai bine eri decât la Balcaniada din 1933, când a pierdut doar cu 0—1.

Jucătorii români cari m'au impresionat au fost înaintașii — fără să pot spune însă că Dobai a fost eri acel Dobai pe care-l cunosc.

Vintilă și Sanislo au fost slabi, iar Eissenbeiser nu a strălucit. Fundașii buni. Bun Pavlovici, deși n'a fost încercat în situații prea grele. Cel de al doilea punct al României, marcat de Schwartz și goalul al doilea al Greciei, înscris de Simionidis, au fost cele mai frumoase ale partidei. In ce privește echipa greacă, linia intermediară, care era considerată ca cea mai slabă din echipă, a jucat foarte bine. Dimpotrivă, atacul n'a fost prea fericit în unele momente. Miakis a fost gazonul, Humis nu s'a acomodat cu gazonul iar Simonidis sub forma sa obișnuită. Cel mai bun înaintaș a fost Vazos.

Apărarea a jucat foarte bine.

Trebuie să adaug că echipa elenă a fost aplaudată la plecarea din stadion pentru curajul său, ceace constitue pentru noi un fapt foarte măgulitor.

Defilarea echipelor. Stânga: echipa bulgară; mijloc: echipa greacă; dreapta: echipa română.